

Életrajz

Andreas Fogarasi (Bécs, 1977) alapvetően a képzőművészeti reprezentáció és a tér kapcsolatát kutatja a minimalizmus és a konceptuális művészetből eredeztethető munkáival. Fogarasi a dokumentarizmus és a plasztika határait feszegető praxisával kritikus analízis alá veti a városi terek esztétizálódását, elpiacosodását, valamint az építészet és a kulturális szektor szerepét is vizsgálja kortárs társadalmunkban. A művész előszeretettel konfrontálja a nézőt a történetírás hibáival, és a kulturális identitások létrehozásának folyamatával, azon munkáiban melyek diszkurzív hálóként szövik be a videóművészet, a szobrászat, és az installáció műfajait. Fogarasi műveiről elmondható az, hogy legalább annyira precízen fejleszti és tartja kézben alkotásai formális és esztétikai autonóm plasztikai dimenzióját a művész, mint amennyire azok referenciális hátterét is ellenőrzi, és teszi emiatt látszólagosan didaktikussá őket.

Andreas Fogarasi 2007-ben elnyerte a Velencei Biennálé Arany Oroszlán-díját a Magyar Pavilonban rendezett *Kultur und Freizeit* c. kiállításával. A Bécsben élő művész munkáit ma már világszerte ismerheti a közönség, olyan kiállításai után például, mint amit az aacheni Ludwig Forum für Internationale Kunst-ban, a bécsi MAK-ban, a Sevillai Centro Andaluz de Arte Contemporaneo-ban, a grazi Kunstverein-ban, vagy a budapesti Ernst Múzeumban rendeztek. Fogarasi művei csoportos kiállítások keretén belül is neves intézményekben mutatkoztak már be, ilyenek voltak például a vilniusi CAC, a new york-i ISCP, a zágrábi MSU, a düsseldorfi Kunstverein, a párizsi Palais de Tokyo, vagy éppen a Ludwig Múzeum és a Múcsarnok Budapesten. Andreas Fogarasi élő kapcsolatokat ápol a fiatal magyar művészeti szcénával is, ezt bizonyítja, hogy 2004-ben elnyerte például a Fiatal Képzőművészek Stúdiója Egyesület díját, és, hogy volt már önálló kiállítása a budapesti Stúdió, illetve Liget Galériában is. Fogarasi munkáit a bécsi Georg Kargl Fine Arts és a bordeaux-i Cortex Athletico képviseli.

A videók megtekinthetők az alábbi website-on:
<http://vasarelygohome.museoreinasofa.es>

Biography

Andreas Fogarasi (Vienna, 1977) uses forms of display that are reminiscent of minimalism and conceptual art to explore questions of space and representation. Between a documentary and a sculptural practice, he critically analyses the aestheticization and economization of urban space and the role of architecture and the cultural field in contemporary society. Incorporating video, sculpture and installation in wide-sweeping discursive webs, Fogarasi confronts the viewer with fault lines in historiography, imagineering, and the creation of cultural identities. Yet, as much as his works are referential and seemingly didactic, their momentum is developed precisely from their formal and aesthetic presence, as autonomous sculpture.

Recent solo exhibitions include *Constructing / Dismantling*, Centro Andaluz de Arte Contemporanea, Sevilla (2011); 1998, Ludwig Forum, Aachen; Georgetown, Georg Kargl Fine Arts, Vienna (2010); 2008, MAK, Vienna; Support Surface, Galerie Cortex Athletico, Bordeaux; Információ, Ernst Museum, Budapest; Fairview, Lombard Freid-Projects, New York (2008). He participated in *Manifesta 4*, Frankfurt am Main (2002) and the 52. Biennale di Venezia (2007), where his exhibition *Kultur und Freizeit* at the Hungarian Pavilion was awarded the Golden Lion for best national participation. His work has been included in numerous group shows at institutions like Grazer Kunstverein, Graz; Múcsarnok, Budapest; Kunstverein für die Rheinlande und Westfalen, Düsseldorf; MAK Center for Art and Architecture, Los Angeles; European Kunsthalle, Cologne; MSU, Zagreb; CAC, Vilnius; and Palais de Tokyo, Paris.

The video Vasarely Go Home can be viewed on:
<http://vasarelygohome.museoreinasofa.es>

VASARELY ANDREAS FOGARASI GO HOME

2012/03/10 - 04/29

Andreas Fogarasi legújabb dokumentumfilmje és installációja a *Vasarely Go Home* – amit a Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia felkérésére készített, és a spanyol intézményben mutatott is be önálló kiállításán – most a Trafó Galériában látható.

A kiállítás kiindulópontja, egyben központi műve a *Vasarely Go Home* című dokumentumfilm, amelynek fókuszában két esemény áll, amik egy helyen és időben játszódtak le Budapesten 1969. október 18-án. A nemzetközi hírű, magyar származású Victor Vasarelynek aznap nyílt meg az életmű-kiállítása a Múcsarnokban. Ez a kiállítás is bizonyíték arra, hogy az akkori magyar kultúrpolitika, valamiféle „normalizáció” díszletei mögé bújva próbált meg aktív kapcsolatokat keresni külföldön élő magyar származású művészekkel. Ellentmondásos helyzetet generált ugyanakkor az, hogy ez a kiállítás valójában nemzetközi képzőművészeti import-termék volt, miközben a magyar kultúrpolitika evvel a gesztussal kísérletet tett Victor Vasarely „vissza-magyarosítására”, vagyis kultúr-exportórként is fellépett. Ráadásul, amíg a magyar neovantgarde-ot (beleértve az absztrakt művészetet is) ekkortájt a legjobb esetben is csak megtűrték a magyar hatóságok, Vasarely Op Art tárlatából hatalmas közéleti eseményt formáltak, amit 90.000-es látogatószáma is jelez. A helyi művészeti szcéna a kiállítással szemben éppen ezért támasztott elvárásokat és kritikákat is. A második esemény is ennek a jegyében zajlott le a Múcsarnok megnyitóján: Major János egyszemélyes tiltakozó-akciót tartott, zsebében kis tüntetőtáblával érkezett, amin az állt: „Vasarely Go Home”. Ezt a kis feliratot a művész, csak a barátainak mutatta meg, amikor más fürkésző szemek nem figyelték.

„Az ellenkező irányú folyamat, a nyugat „missziója” keleten sem mindig szerencsés lefolyású. Amikor Vasarely 1969-es életműkiállítása a budapesti Múcsarnok összes termeiben megnyílt, s a nonfiguratív művészet pápáját miniszterek és kultúrpolitikusok fogadták, az új magyar avantgarde egyik legtehetségesebb (és legszerényebb) tagja, Major János egy kis „zsebben-hordozható transzparencssal” jelent meg a verniszázson. Valahányszor ismerőst látott a tömegben, előhúzta a feliratot, és körülnézve, nehogy avatatlanként is odafigyeljenek, felmutatta: „Vasarely go home!” Vajon meg tudná-e érteni egy nyugati művész, mennyire nem az irigység, az agresszió vagy a karriervágy, hanem csak a hűség és az önirodia diktálta ezt a gesztust?”.

– írja Perneckzy Géza *Hogy van Avantgarde, ha nincsen* című 1983-ban Kölnben megjelent saját kiadású könyvében.

***Vasarely Go Home* is the latest documentary film and installation by Andreas Fogarasi, produced for his solo exhibition at the Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia in Madrid, on view now in Trafó Gallery in Budapest.**

The exhibition’s starting point and centerpiece is *Vasarely Go Home*, a documentary film about a double event that took place in Budapest on Saturday, October 18th, 1969. Opening that day, Victor Vasarely, an internationally renowned artist of Hungarian origin, had a large retrospective exhibition at the Múcsarnok/Kunsthalle in Budapest. This was his largest exhibition yet and the first exhibition of abstract art of its size in Hungary. It was a time of slow political “normalization”, and there was a cultural policy of actively re-establishing contacts with artists living abroad. While the show was an “import” of international art, it was at the same time a reclamation of Vasarely as a Hungarian, so that one can also speak of a cultural “export”. While Hungarian avant-garde art (comprising abstract art) of that time was at best tolerated, Vasarely’s exhibition was an immense public event attracting almost 90,000 visitors. The show was met with a good deal of expectation and criticism alike from the local artistic scene. The second event taking place that evening during the exhibition opening at Múcsarnok was a one-person protest by artist János Major, who had a small sign in his pocket reading “Vasarely Go Home”. This he showed only to friends when no one else was watching.

The process in the opposite direction, the “mission” of the West, is not always successful in its outcome in the East either. When Vasarely’s 1969 retrospective exhibition opened, filling all the rooms of the Budapest Múcsarnok, and ministers and cultural politicians welcomed the pope of non-figurative art, János Major, one of the most talented (and most humble) members of the new avant-garde, appeared with a small “pocket-size portable sign”. Whenever he saw an acquaintance in the crowd, he took it out, cast a glance about to be sure the uninitiated were not watching, and held it up: “Vasarely go home!” Could a western artist understand how little this gesture had to do with envy, aggression or a thirst for professional success, that it was dictated rather by loyalty and self-irony?

– wrote Géza Perneckzy in *Hogy van Avantgarde, ha nincsen (How is [there] Avant-garde, if there is not)*. Cologne, 1983 (self-published).

Nemzeti
Kulturális
Alap

Trafó Kortárs Művészetek Háza, Trafó Galéria
 1094 Budapest, Liliom utca 41.
 tel/fax: +36 1 456 2044, fax: +36 1 456 2050
 gallery@trafo.hu, www.trafo.hu

Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h

A *Vasarely Go Home* interjúkból áll, melynek alanyai olyan művészek, művészettörténészek, akik aktív szereplői voltak az akkori budapesti képzőművészeti életnek. A videó szereplői arról beszélnek, hogy milyen szerepet töltött be Victor Vasarely kiállítása és munkássága a saját praxisukban, illetve tágabb értelemben mit jelentett ez akkor a magyar szcéna számára. Milyen politikai háttere volt, és milyen relevanciával bírt 1969-ben ez az egyszerre import és export esemény? Természetesen Major János és akciója is központi téma a beszélgetésekben, hiszen az interjúalanyok között akadnak olyanok is, akik az akció szentjánói voltak.

Vasarely Go Home, 2011 videostill

A kiállított videót két-szárnyú falak egészítik ki a térben, amik egyszerre szobrok, plasztikai formák és a fotók bemutatási felületei is egyaránt. A fehér Macael márvány anyagú tárgyak státusza pedig valahová az épületsarok, a jel, az építészeti modell, a díszlet, a pajzs és a paraván közé pozícionálható. A kiállításon látható képek főként archív felvételek a Vasarely kiállítás megnyitójáról, amik érdeklődők tömegeit örökítették meg: azt, ahogyan az emberek a műveket és egymást is nézik. A fotókon pedig mindenki ki van öltözve: művészek, politikusok, közéleti figurák; a reprezentáció és az ellenőrzés ezen kulisszái között tudjuk csak elképzelni Major János tudatosan diszkrét akcióját, mivel arról semmilyen dokumentáció nem maradt fenn.

A kiállításon szerepel egy másik fotó is, ami egy nyitott könyv lapjáról készült és Vasarely egy épület-homlokzat tervét ábrázolja. A művész ugyanis több szándékosan „didaktikus” tervet is készített nagy építőipari megrendelések okán. Ezekkel a színes elképzelésekkel Vasarely a lakótelepek zordságán igyekezett volna enyhíteni, azáltal, hogy egyedivé varázsolja a 60-as, 70-es évek panelházait. A folklórra, a zászlókra, a címerekre tett vizuális utalások, pedig azt a célt szolgálták, hogy egyfajta lokális identitás és közösségérzet alakulhasson ki az ott lakókban.

Ezen a kiállításon négy elemből áll egy másik mű-, illetve fal-csoport, amelyek márvány paneleiből absztrakt formákat vágtak ki: körök és négyszögek konstellációit, vagy ezen alapformák variációit. Ezek az ábrák különféle országok kulturális intézeteinek logói nyomán készültek - Goethe Intézet, British Council, Danish Arts Council és a Japán Alapítvány -, amik saját kultúrájukat külföldön népszerűsítik. Ezek az intézmények mind univerzális, absztrakt és modernista logókat választottak aktivitásuk reprezentációja céljával.

The video *Vasarely Go Home* consists of interviews with artists and other participants of the cultural scene active at that time in Budapest. They talk about the importance of the exhibition and the work of Victor Vasarely for their practice and the Hungarian art scene, as well as about János Major and his action. Some of them were witnesses to that very evening, but they also talk in more general terms about this import/export of a former avant-garde practice and its political background and relevance in 1969. Complementing the video is a series of low two-winged walls. Made from white Macael marble, they are at once sculptures and display structures. Somewhere between a folding screen, a corner of a building, a sign, an architectural mockup, a shield and an exhibition wall, a series of photographs is mounted on them. Adjacent to the projection of “Vasarely Go Home”, these photos are mostly archival images from the exhibition opening. They show the crowds of visitors curiously looking at the works and at each other, all dressed up – artists, politicians, socialists, socialites. A scenario of representation and control, where we can – as it is not documented in any form – only imagine János Major’s bold yet consciously discreet action.

Another image shows a façade design by Vasarely photographed from a book about his work. While Vasarely has carried out a large number of commissions for “architectural integrations”, these designs are decidedly more didactic. They are suggestions to add color to the grim uniformity of “banlieues” around the world, customizing the universalist modernist building blocks of the 1960s and 1970s. Images from folklore, flags and coats of arms are intended to create a sense of community and local identity.

Another group of walls, of which four are shown here have abstract shapes cut out from the marble panels, constellations of circles and squares or variations of these basic forms. They are based on the logos of cultural institutions from different countries that promote their culture abroad – the Goethe Institut, the British Council, the Danish Arts Council and Japan Foundation, all of which have chosen abstract modernist logotypes for their activity. The logos are usually to be seen separately, on posters, folders or door signs advertising language courses, concerts or exhibitions by artists from the respective countries. A good place to find them in large numbers is in the last pages of international Biennale catalogues.

The walls in the exhibition form an armada of shields facing the visitors upon entering, the cut-out logos allowing viewers to peek through them. The unpolished back of the panels is exposed, for this 2 cm thick material is usually used to cover façades, bathroom floors or kitchen counters. The walls with the logos, devoid of textual inscription, become dysfunctional monuments or

Victor Vasarely kiállításmegnyitóját a Műcsarnokban, fotó: Balla Demeter, 1969

Opening of Victor Vasarely’s exhibition at Budapest Műcsarnok/Kunst-halle, photo: Demeter Balla, 1969

Ezeket általában külön-külön látjuk posztereken, nyelvórák hirdetésein, koncerteken vagy kiállításon, de a leggyakrabban Biennálék katalógusainak utolsó lapjain fordulnak elő különösen nagy számban.

A kiállításon szereplő márványfalak a nézők felé irányuló pajzsok valóságos hadát hozzák létre, míg a kivágott logók áttekinthetést engednek a látogatóknak. A panelek háta szándékosan nyers és kidolgozatlan, ezt a 2 cm vastag anyagot általában homlokzati elemként, fürdőszobák, konyhák burkolására is használják. A logós elemek, amiken nem szerepel semmiféle szöveg, funkció nélküli emlékművekké, sírkövekké válnak, miközben sérülékeny, átmeneti struktúrák érzetét is keltik egyaránt: olyanok mintha túl nagyra felnagyított üdvözlőlapok lennének.

Amíg Major János elsődlegesen grafikával foglalkozott, ceruzarajzokat és metszeteket készített, amik a történelemmel, a szexualitással és zsidó-identitással foglalkoztak, nagyon fontos konceptuális műveket is létrehozott, kérdés, hogy ezek közé tartozik-e ez az akció is a Vasarely megnyitóról. Major hosszú éveken keresztül fotózott budapesti sírköveket – úgy, mint azt a bizonyos Kubista Lajosét is - az 1960-as években. Ez a gyűjtési folyamat számára fontos inspirációs forrást jelentett. Ez volt a kiindulópontja például Major azon elméletének miszerint a kubizmus ugyan nem Budapesten született, de ide jött el meghalni. Major szerint Budapest az Ötlek Nekropolisza, amit azzal támasztott alá, hogy míg sok fontos innovátor Magyarországon született (így Victor Vasarely is), munkásságát végül máshol fejtette, és bontotta ki – „Az Op Art nem Magyarországon született”.

gravestones, while at the same time appearing as fragile temporary structures recalling oddly enlarged greeting cards.

While János Major was first and foremost a graphic artist, making elaborate pencil drawings and etchings dealing with history, sexuality and Jewish identity, he has also made a couple of important conceptual works, among which his action at the Vasarely opening arguably belongs. For many years, starting in the early 1960s, he has photographed gravestones in Budapest cemeteries, some of which have inspired him for more elaborate works, such as one showing the gravestone of a certain Lajos Kubista. Taking this as a starting point, Major claims that while Cubism was not born in Budapest, it came to die there, as Budapest is a Necropolis of Ideas and many important innovators were born in Hungary (notably Victor Vasarely) only to develop their work elsewhere – “Op Art was not born in Hungary”.